

MÚZEJNÉ NOVINKY

HOREHRONSKÉ MÚZEUM V BREZNE - KULTÚRNA INŠTITÚCIA BANSKOBYSSTRICKÉHO SAMOSPRÁVNEHO KRAJA MÁJ 2019

Napriek tomu, že múzejníci, tak ako všetci ostatní, vnímajú prvé mesiace nového roka rovnako intenzívne – bilancujú, vyhodnocujú a plánujú, predsa len, nová sezóna výrazne nastupuje s prichádzajúcim májom. V posledných rokoch si to uvedomujeme o to intenzívnejšie, že vstupným krokom k jej otvoreniu je už po niekoľký krát Noc múzeí a galérií. Pri tejto príležitosti vydávame tento spravodaj, aby sme Vás, milí naši priaznivci, v krátkosti poinformovali o tom, čo sa nám za uplynulý rok podarilo, čo plánujeme a čo nás ešte čaká.

Veľmi nás teší skutočnosť, že náš zriaďovateľ – Úrad Banskobystrického samosprávneho kraja nám vyčlenením účelových prostriedkov na výstavnú činnosť, umožnil realizovať výstavy vo väčšom rozsahu a štýle. Rovnako sme mali k dispozícii účelové finančné prostriedky na reštaurovanie zbierkových predmetov. Ak k tomu prirátame zdroje z Fondu na podporu umenia, otvára sa cesta systematicky reštaurovať v priebehu nasledujúcich rokov roka niekoľko zbierkových predmetov.

Veríme, že ste zaregistrovali zmenu vzhľadu objektu Meštiansky dom (známy ako 13-ka). Od výmeny okien a brán si sľubujeme nielen úsporu energie, ale aj skvalitnenie podmienok a dojmu návštevníkov z tohto päťstoročného domu. V nemalej miere ho určite vylepšia aj nové vykurovacie telesá, ktorých výmena prebehla v prvej etape. Tá druhá nás čaká v tomto roku.

Boľáčkou všetkých starých domov na námestí je spodná voda. Naša 13-ka nie je výnimkou. K jej čiastočnému „usmerneniu“ by mal prispieť nainštalovaný vysušovací systém na odstránenie vzliavavej vlhkosti. Od výsledkov zmiernenia stavu závisí ďalší postup revitalizácie interiéru.

Nadviazali sme spoluprácu s Oblastnou organizáciou cestovného ruchu Horehronie a máme snahu, práve vďaka výraznejším možnostiam podpory zo strany ÚBBSK, ponúkať aj naďalej naše služby všetkým, ktorí do nášho regiónu zavítajú.

To je len niekoľko poznámok na margu uplynulého roka. Tešíme sa na Vás aj v tomto roku a dúfame, že Vás naša ponuka zaujme.

Ivica Krištofová

A MÁME SÚSEK AKO NOVÝ...

V časoch, keď o hotovej, balenej múke z obchodu mohli ľudia len snívať a obilie sa mlelo v mlynch, či jednoduchých žarnovoch, vyvstala základná otázka – ako ho uchovať čo najlepším spôsobom, kým nedôjde k jeho finálnemu spracovaniu. Tam, kde boli vhodné podmienky, ľudia budovali tzv. obilné jamy. Jednalo sa hlavne o oblasti juhozápadného Slovenska a južný Zemplín, kde sa takýmto spôsobom uchovávalo obilie ešte aj v minulom storočí.

V regiónoch s nevhodnou pôdou, no s dostatkom ražnej slamy, ľudia uchovávali obilie v slamených zásobníkoch. V horských oblastiach Slovenska, kde nebola núdza o drevo, boli najrozšírenejšími zásobnice z tohto materiálu. Uskladnenie obilia súsekoch, ako ich nazývame v regióne Horného Pohronia i susedného Gemera – Malohontu, bolo najrozšírenejším v celej karpatskej oblasti už od čias stredoveku. Súseky, charakteristické truhlovitým tvarom, klopeným vekom, sarkofágovitým tvarom, sa však okrem obilia využívali aj na úschovu šatstva, niektoré mali vo vnútri priečinky. Tie, slúžiace na uskladnenie obilia boli umiestnené v sýpkach, komorách, alebo na povalách, súseky na šaty v izbách.

Od 18. storočia, s nástupom prvého účelového nábytku sa súseky na šaty stávali nepotrebnými a začali plniť úlohu obilných zásobníc. Tie pretrvali až do prelomu 19. a 20. storočia, kedy si lepšie situovaní roľníci začali budovať stabilné drevené priečinky v komorách a sýpkach. V murovaných domoch, kde nehorľavá strecha poskytovala záruku, že sa hospodár vyhne požiaru, sa obilie uskladňovalo priamo pod ňou, voľne rozsypané, alebo balené vo vreciach.

Horehronské múzeum v Brezne vo svojom bohatom zbierkovom fonde eviduje niekoľko kusov drevených súsekov. Horehronie nebolo známe ich výrobou, dostali sa k nám najmä zo susednej gemerskej doliny ako jarmočný artikel, či súčasť

svadobnej výbavy.

V roku 2019 pristúpilo Horehronské múzeum v spolupráci s Digitalizačným centrom Múzea SNP v Banskej Bystrici k postupnému reštaurovaniu drevených súsekov z našej múzejnej zbierky. Ako prvým bol súsek s evidenčným číslom E-05432 z Čierneho Balogu, zaradený do zbierok Horehronského múzea v roku 1978.

Lubomír Bagačka

O BYTOSTIACH TAJOMNÝCH...

V rámci ľudovej kultúry bola viera v nadprirodzené bytosti a možnosť prísť s nimi do kontaktu rozmanitá. Miera pôsobenia týchto bytostí na ľudí bola rôzna, podľa toho aké prostriedky tá ktorá bytosť využívala a v akej miere, vo veľkej miere však dopad na človeka bol negatívny a škodil mu. Kontakt s nadprirodzenou bytosťou sa pokladal za reálnu skúsenosť, ktorá sa dá následne interpretovať. Poverové rozprávania ako súčasť ľudovej prozaickej tvorby prešli zmenou v obsahu rozprávania. Vývinovo staršie rozprávania sú s obsahom démonických bytostí, mladšie rozprávania zaznamenávajú strašidlá v rôznych podobách. Postupne do rozprávania prenikajú novšie prvky, preto sa tieto bytosti transformujú až do rozprávok.

Skupina ľudí, ktorú môžeme charakterizovať ako žijúce bytosti, ktoré sú spriahnuté so silami zla a prostredníctvom nich škodia druhým poznáme pod názvami strigy, strigóni, bosorky a pod. Svojimi úkonmi a zariekaniami vedeli zapríčiniť úrazy, choroby, dokonca až smrť. Ich cieľom bolo uškodiť či už z vlastného prospechu, alebo zo závidi, alebo nenávisti. Vedeli používať čiernu mágiu, alebo mali vrodene schopnosti, s ktorými dokázali uškodiť, nie vždy však úmyselne, hlavne ak išlo o urieknutie. V prípade urieknutia – poškodenia niekoho prostredníctvom pohľadu nemuselo ísť o úmyselné urieknutie. Osoba, ktorá mala takúto schopnosť a mala pritom aj špecifické fyzické znaky za svoje konanie často nemohla. Niektorí ľudia mali však aj pozitívne danosti, ktoré dokázali prostredníctvom bielej, mágie využiť v prospech druhých. V povedomí ľudí to boli ženy – vedmy, alebo muži – vedomci. Hlavný rozdiel medzi týmito dvoma skupinami je vo využívaní prostriedkov na dosiahnutie cieľa a účinok dopadu ich pôsobenia – pozitívne/negatívne.

Skupina bytostí, ktoré negatívne pôsobia na živých, ale oni sami sú už mŕtvy nazývame revenanti. Sú to duše mŕtvych, ktoré sa z rôznych príčin vracajú do sveta živých. Príčiny návratu môžu byť rôzne, chyba pri vykonávaní pohrebu, slabé oplakanie, prílišné oplakanie, veľký smútok za pozostalým, ktorý ho nútil sa stále vracieť, ale aj nedoriešený spor za čias

keď ešte žil a pod. Revenant, teda navrátiliec mohol mať podobu ducha, ale aj svojho hmotného tela. Nie všetci chodili späť, aby škodili, často stačilo prísť na to, čo je príčinou návratu a napraviť to. Nebezpečnou skupinou revenantov však boli upíry, ktorí chodili späť cicat' krv ľuďom aj zvieratám. Úcta k mŕtvym predkom a viera v ich nadprirodzené schopnosti patrí medzi najvčasnejšie náboženské formy – manizmus. Je spojený s vierou v posmrtný život a existenciou záhrobia. Vyznačuje sa v presnom dodržiavaní pohrebných obyčajov, prinášaní obetí na miesta posledného odpočinku, v rámci rodinných a kalendárnych výročí. Démonické bytosti manistického pôvodu súvisia s kultom predkov, ich reprezentantmi sú predstavitelia rodu napr. prvý gazda, gazdiná.

Skupina bytostí spojená s predstavou duchovného dvojníka vo svete fauny a flóry, v neživých predmetoch a v živloch je podmienená predstavou o rozdielnosti živých a neživých vecí. Takéto vysvetlenie možnosti „žitia“ prírodných vecí a javov vychádza z náboženskej formy – animizmu. Príkladom bytosti animistického pôvodu je napr. drak, jašter. Niektoré predstavy o démonických bytostiach na Horehroní: Striga, strigón – žijúca ľudská bytosť, ktorá škodí úmyselne. Mohla mať buď vrodene predpoklady na čary, alebo ich mohla aj získať zaučením sa u inej strigy. Tieto schopnosti sa dali aj získať tak, že pri úmrtí striga podala niekomu ruku. V povedomí ľudí mali strigy väčšinou za následok úbytok mlieka. Za najnebezpečnejší čas, kedy mohli uškodiť sa považovalo obdobie zimného snovratu, predovšetkým od Lucie do Vianoc. Ak sa strige pri svojom skone nepodarilo podanie ruky predať druhej osobe svoje vlastnosti, chodievala mátať aj po smrti. Za obzvlášť nebezpečné sa považovali strigy a strigóni, ktorí mali dve srdcia a to preto, lebo aj keď jedno zomrelo, druhé ešte bije. Takýto zosnulý veľmi škodil. Predmety, ktorými ľudia chránili seba, dobytok aj majetok pred strigami nazývame tzv. apotropajné (ochranné) a sú nimi predovšetkým cesnak, trojkráľová krieda a rôzne posvätené byliny.

Mora – mala podobu najčastejšie ženy, ktorá sa Morou buď narodila, alebo sa ňou aj stala. Príčina bola rôzna, napríklad ak odstavené dieťa opäť začali dojčiť, alebo sa nimi mohli stať aj staré dievky za života, no aj po smrti. Mora škodila tým, že chodila v noci gniaviť, cicat' krv. Podľa poverovej predstavy sa do príbytku dostávala kľúčovou dierkou a to tak, že najskôr musela vyvrátiť svoje črevá a nechať ich pred dverami. Ochrana pred Morou bol cesnak a ním sa potieral hrudník. Strigy aj Mory ak boli po smrti patria do skupiny revenantov, teda navrátilcov zo záhrobia. Tí boli zvlášť nebezpečný, pretože ľuďom škodili. Vo viere existovali aj revenanti, ktorí neškodili, chodili sa „len“ zjavovať. Mohli to byť aj nepokrstené deti, alebo ľudia zomretí násilnou smrťou.

Poludnica – ženská démonická bytosť manistického pôvodu, ktorou sa stalo dievča ak zomrelo medzi ohláškami na svadbu, alebo ak sa svadba napriek ohláškam nekonala a ona sa už nevydala. Taktiež sa ňou mohla stať žena po pôrode, ktorá ešte neprešla rituálom vádzky – obradovej očiste po šestonedelí. Preto mala Poludnica dve podoby, buď dievča v parte, oblečené a upravené ako nevesta na sobáš a druhá jej podoba bola dievča neupravené, bosé, s rozpustenými vlasmi. Poludnica behala po horách, ujúkala, kto sa jej ozval, alebo koho stretla cez poludnie na poli, keď zvonili, toho pochytila a tancovala s ním kým z neho nevytriasla dušu.

Domáci had – predstava o prvom gazdovi, ktorý zomrel v novom dome a stal sa ochrancom tohto domu. Býval pod ohniskom, alebo aj v stodole, mal podobu bieleho, alebo šedého hada, niekedy aj s hrebienkom na hlave a za ním sa ťahal modrý plamienok. Mal rád sladké mlieko, preto mu ho obyvatelia domu pripravovali na jedno určité miesto. Často jedával aj s deťmi z misiek, nikdy im však neublížil. Ak by niekto tohto hada zabil, zomrel by gazda.

Denisa Čiefová

O ŠUMIACI, KRÁĽOVEJ HOĽI, OVEČKÁCH A ZVONCOCH...

„Pod úbočou, pod tou sivou hoľou, veje vietor horou smerekovou, hučí hora aj Kráľova hoľa, pod ňou Šumiac dedinôčka moja.“ – v hlave mi znejú a dookola sa opakujú slová tejto známej ľudovej piesne. Väčšina domácich ju hrdo nazýva svojou, šumiackou hymnou. Pieseň odrasnom, no zároveň nádhernom kraji aj jeho hrdých, nepoddajných obyvateľoch, spievaná vychýreným horehronským viachlasným spevom len málokoho necháva chladným. Práve naopak, jej text sa zhmotní do predstáv a spolu s chyťľavou melódiou sa pokojne špacíruje po zákutiach vašich myšlienok hoci aj celý deň.

Priznám sa bez mučenia, mám pre túto dedinku slabosť. Spájajú ma s ňou spomienky na milých a veselých ľudí, na udalosti ktoré som s nimi prežil. Od povestných horehronských svadieb a osláv životných jubileí, na ktorých počet hostí pokojne prekročil magickú stovku, až po dôstojné návštevy miestneho chrámu, kde som stojac schlopmi na „chôre“ vdychoval ťažkú vôňu kadidla a so zatajeným dychom sledoval, pre mňa luterána, tajomne pôsobiaci východný obrad doprevádzaný uchu lahodiacim spevom veriacich. Prešiel som i obradom Jordán vody, dôstojnou poslednou rozlúčkou a karom, len na tú hoľu som sa nikdy nedostal, hoci úmysel bol...a stále je.

M. Gigac so svojimi zvoncami

Pred niekoľkými mesiacmi som opäť, tentokrát služobne, zavítal na Šumiac. Vlhký, sychravý vzduch niesol v sebe prísľub blížiacej sa zimy, Kráľova hoľa sa lenivo kúpala v hmlách. Človek sa pod jej majestátnosťou, hlavne v takomto počasí, cíti akýsi bážlivo menší ako inokedy. Aj napriek tomuto pocitu som sa nadýchol studeného čistého vzduchu a vykročil za svojím. Zadanie toho dňa znelo jasne, stretnúť sa s pánom

Gigacom, zberateľom plechových a liatych zvoncov, za účelom plánovaného výkupu časti jeho zbierky do fondu nášho múzea. Mikuláša Gigaca som zvidenia poznal už dávnejšie, náš kultúrny stánok na breznianskom námestí navštívil neraz. Bodrý sedemdesiatnik so živým pohľadom, hovoriaci írečitým šumiackym nárečím, otvára dvere do svojho kráľovstva zvoncov. Starorodičovská drevenica však neukrýva len zvončeky, roľnícky, hrkálky, či obrovské kravské zvonce. Svoje trvalé a čestné miesto v nej našli aj iné poklady ľudovej kultúry, presahujúce horehronský región. Niektoré viditeľné okom, iné ukryté v zákutiach spomienok, životných skúseností a starých práv.

Mikuláš Gigac, bývalý lesník, ktorý aj napriek zaslúženému odpočinku neodpočíva. Pod Kráľovou hoľou, v tesnom spojení s týmto drsno-krásnym a nevyspytateľným krajom pasie svoje milované ovečky. Apopri lopote zbiera, hrá, spieva, zapisuje, odkladá a uchováva. Spomienky pre budúcnosť, pre nás, pre ďalšie generácie, ktoré prídu, aby nezabudli kým boli a kto sú. Možno až príliš skromne sa pýši najväčšou zbierkou zvoncov na svete. Áno, čítate dobre, na svete! Vyše polstoročie úsilia znamená v prepočte viac ako 2000 kusov plechových a liatych zvoncov. Sám však vzápätí dodáva, že aj keď je jej majiteľom, patrí celému národu. Keď ako malé chlapča pomáhal svojmu dedovi pri ovciach, či cez prázdniny pásol kravy, zamiloval sa do zvuku zvoncov až tak, že ich začal s úplnou vážnosťou zbierať. Od prvých šiestich, darovaných milovaným starým otcom, až po tie súčasné dve tisícky. Preberajúc sa touto plechovou krásou, počúvam bezprostredné, no pútavé rozprávanie o všetkom možnom, čo so zvoncami súvisí, ale i nie. Dozvedám sa o tom, že najväčšia výroba plechových zvoncov bola sústredená v Jelšave, odkiaľ sa vyvážali prakticky do celej Európy. Naopak liate boli doménou majstrov z maďarského Kecskemétu. Maličké, no o to zvučnejšie roľnícky vyrábali Nemci v Dobšinej. Jarmočným handľovaním v Revúcej, Muráni a Červenej Skale sa dostali na Šumiac a Horehronie, ale aj na Liptov, Oravu a Spiš. Všade tam, kde sa ovčiarstvo stalo hlavným zdrojom obživy a príjmov ich obyvateľov, pretože inému sa jednoducho v podhorských oblastiach nedarilo. A keďže sa jednalo o regióny s prevažne kamenistou pastvou, plechové zvonce vďaka svojej nízkej váhe a odolnosti hrali oproti ťažkým, liatym prím.

Zvonec, remenec, pracka, srdce, veniec, to sú základné atribúty unikátnej zbierky Mikuláša Gigaca. Zvonce a roľnícky rôznych tvarov, veľkostí, a určenia, zdobené i úplne všedné, domáce i tie, ktoré do jeho zbierky privandrovali z celého sveta. Vďaka vyše dvadsaťročnému účinkovaniu M. Gigaca vo folklórnom súbore Šumiacan ich zo zahraničných ciest pricestovalo pod Kráľovu hoľu viac ako tristo. A tak, ako prišli, mnohé aj do sveta odišli a našli svoj domov v Paríži, Toronte, či americkom Chicagu. Na drevenej dlážke sa pomaly sústreďujú úhladné kôpky plechových zvoncov rozdelené podľa tvaru, výrobcu, či veľkosti. Každý z nich má svoj vlastný príbeh, vyrozprávaný a sneúprosnou presnosťou zaznamenaný digitálnym záznamníkom. Tento výdobytok modernej techniky bude mojim verným pomocníkom pri ich ďalšej ceste. Tentokrát zo Šumiaca do Brezna, zútulnej Gigacovie drevenice do výstavných priestorov Horehronského múzea, kde absolvujú povinnú procedúru evidencie do zbierkového fondu, dostanú svoje číslo, evidenčnú kartu, fotografiu.

Moja návšteva v múzeu zvoncov sa chýli ku koncu. Odnášam si so sebou stotridsať zvoncov, ale predovšetkým príbehy. Tie, ktoré sa skutočne stali, ale aj tie, ktoré sú pre človeka pútavé práve tým, že balansujú na hrane reality a fikcie. Nech sú však už akékoľvek, vo svojej podstate sú tým najčistejším prameňom informácií a vedomostí o našej minulosti, o časoch a ľuďoch dávno minulých a predsa s nami neustále spätých. Aešte jedna vec ma napadá a už budem naozaj končiť. Ak by ste náhodou stretli človeka, ktorý bohorovne tvrdí, že vie naozaj všetko, všade bol a všetko videl, a takých teraz veru nie je málo, pošlite ho na Šumiac,

pod Kráľovu hoľu. Pod ňou pasie ovce človek, ktorý mu poľahky vysvetlí, že za tým plotom na konci sveta o ktorom stará mať rozprávali je ešte ďalší plot a potom ďalší a ešte jeden...

Nákup plechových zvoncov zo súkromnej zbierky Mikuláša Gigaca realizovalo Horehronské múzeum v Brezne vďaka finančnej podpore Banskobystrického samosprávneho kraja.

Lubomír Bagačka

Z MÚZEJNÝCH PERLIČIEK...

Horehronské múzeum v Brezne predstavuje verejnosti zbierkové predmety v rámci cyklu Múzejné perličky. Každý mesiac predstaví vo výstavných priestoroch jeden predmet, so zámerom upozorniť na rozmanitosť celého zbierkového fondu a záujmové oblasti múzejných aktivít. Ide o rôznorodý výber, ktorý má za cieľ informovať, zaujať a vyvolať tak záujem verejnosti o kultúrne dedičstvo regiónu. Touto formou má múzeum snahu pripraviť pre verejnosť prítiažlivý a podnetný výber a ponúknuť krátku, ľahko zapamätateľnú, encyklopedickú informáciu z oblasti histórie, literárnej histórie a ľudovej kultúry regiónu takým spôsobom, aby sa do múzea návštevníci radi vrátili aj nasledujúci mesiac. Tú sú dve z nich:

Železné okovy

Brezno sa v roku 1650 stalo slobodným kráľovským mestom. Z tohto stavu vyplývali isté výsady, ktoré ho zvýhodňovali oproti iným skupinám obyvateľstva. Medzi základné mestské práva patrila slobodná voľba richtára a farára, vyňatie z právomoci kráľovských županov a stoličných orgánov, oslobodenie od mýta, právo trhu a právo meča.

Posledné spomínané právo umožňovalo slobodným kráľovským mestám stíhať ťažké zločiny trestom smrti. Až do 18. storočia boli pri vykonávaní práva meča veľké lokálne rozdiely. Pri vyšetrovaní zločinu sa používalo mučenie – tortúra. Prestalo sa vykonávať až za vlády Márie Terézie a jej syna Jozefa II.. Právo meča bolo definitívne zrušené s pádom feudalizmu - v roku 1848. Brezno pri vykonávaní práva meča tiež, ako mnohé iné mestá, využívalo služby kata. Vlastného vykonávateľa exekúcie mesto nemalo, preto cechovní majstri poňho chodili do neďalekej Banskej Bystrice.

Snáď medzi najznámejšie osoby obvinené zo zločinu patril v Brezne Jakub Surovec (1715-1740), ktorý bol za svoje zločinné vyčinenie popravený na kopci Wiselnice za mestskými hradbami. Omnoho rokov neskôr sa stal tento zločinný námetom pre historické povesti regionálneho prozaika Františka Kreutza. V knihe Zbojstvá Jakuba Surovca sa pokúsil zrekonštruovať jeho mladosť a nakoniec aj násilný skon vo veku 25 rokov. Hoci vystavené okovy nepatrili zbojníkovi Jakubovi Surovcovi, napriek tomu veľmi dobre ilustrujú danú dobu a predstavu o vykonávaní spravodlivosti

v historickom Brezne, ktorá bola pevnou súčasťou mestských práv a výsad.

Vzácný dar pre kráľa

S nástupom poľnohospodárstva úzko súvisí postupná domestikácia divo žijúcich zvierat na zvieratá zdomácnené, ktoré poskytujú úžitok vo forme stravy ako aj pracovnej sily. Krotenie a výcvik neobišlo ani dravce. Tie sa osvedčili ako pomocné zvieratá na poľovačkách pri získavaní koristi. Na tento účel ich špeciálne cvičili tzv. falconarii – sokoliari. V období stredoveku, keď boli poľovačky časté u šľachty, bol dobre vycvičený dravec vysoko cenený. O obľúbenosti lovu pomocou dravých vtákov svedčí aj využívanie tohto motívu v povestiach a legendách, prevažne v legendách o Matejovi Korvínovi. Napríklad v Súľovskej povesti od Jozefa Horáka dva výnimočne vycvičené sokoly daroval pán Súľovského hradu kráľovi Matejovi Korvínovi ako mimoriadne vzácny dar.

Lesné a poľné vtáctvo bolo obľúbené ako pochúťka na stôl, až tak, že v niektorých oblastiach boli vtáky povinnou poddanskou dávkou. Ich odchyt a predaj mali na starosti vtáčkari – auceps, aucipes. Zabezpečovali vtáky na zemanské dvory pre potreby kuchyne, alebo zriedka na chov do kletky ako okrasné domáce zvieratá.

Nielen okrasné vtáky môžu upútať svojim dekoratívnym perím, ale aj zaujímavou vyhotovenou kletkou v ktorej vták býva môže očariť. Múzeum pre svojich návštevníkov pripravilo drôtenú vtáčiu kletku z prvej polovice 20. storočia z obce Valaská. Na prvý pohľad zaujme tvarom dvojposchodového domčeka a bohatou

ornamentálnou výzdobou. V každom prípade bola táto kletka určite ozdobou interiéru.

PRIPRAVUJEME:

Máj:

Nie je drevo ako drevo

Výstavy predmetov prevažne z dreva zo zbierkového fondu Horehronského múzea v Brezne

Esther Shilo: Z papiera vystrihované
Autorská výstava izraelskej umelkyne

Jún - Júl - August:

Pestrofarebné Horehronie
Výstava zo zbierok HMB

Ľudovít Petránsky: Spomienky v umení

Výstava významného breznianskeho rodáka spojená s krstom knihy

September - Október:

Umelecké remeslo od praveku po súčasnosť

Výstava prác študentov Súkromnej strednej umeleckej školy Hodruša – Hámre v kontraste s archeologickými zbierkami Slovenského národného múzea.

November:

Ján Pindiak: Z tvorby

Autorská výstava ľudoumeleckého rezbára z Heľpy

December:

Elena Holéczyová

Výstava o živote a diele textilnej výtvarníčky, dramatičky a scenáristky

Čaro a krása Vianoc

Vianočná výstava medovníkov, vianočných ozdôb, pohľadníc, ľudoumeleckých výrobkov a iných ozdobných predmetov spojená s predajom